

Vấn đề trọng tâm “ăn cây nào rào cây y”, cho nên họ có đáp là tôi “quản cáo” tôi đã cho cái vùng của tôi.

Như cđn Central Coast, thì phần lớn người Việt nam, nhất là dân câu cá, chỉ nói đến The Entrance. Tôi cũng đã mọt vài lần đến thăm thú và vấn đề cái nôi “đô hội” này. Nhưng chỉ nhìn cái cảnh dân câu, mà đa số là di dân, chen chúc nhau để quảng cáo nên lo ngại và nhất là sợ rình rập đêm ngày của nhân viên kiểm soát hải sản là tôi thấy “oái” rồi. Kể thế, cái vùng mà người dân Úc chỉ biết đến vì có một số dân biết “nội tình” vì tại tình như bà Belinda Neal hay ông Craig Thompson, có một nhu cầu khác đáng để biết đến hơn. Tôi không quá chú quan, bởi vì tạp chí Time, trong số ra ngày 6 tháng 12 năm vừa qua, cũng đã dành cho vùng Central Coast của tôi một trang quảng cáo rất “rôm rả”. Hơn nữa ai ở đây cũng dễ dàng có điếu kiếng để sống gần sông nước, rừng núi, nông trại hoặc bãi biển mà không cần phải là triệu phú. Là một “peninsula” (bán đảo) cho nên bãi biển rất rắc rối. Nhưng cái tên như Avoca, Terrigal, Ettalong, Pearl Beach, Patonga dễ dàng gọi lên cho người ta như bãi biển đẹp sạch, thú vị và còn gì nữa để nói về thiên nhiên. Gần nhà tôi nhất có hồ Brisbane Water. Đây là nơi dân chơi Yacht thường tập trung lắm để ngắm nhìn những cánh buồm trắng xóa. Riêng dân câu cá như tôi thì nhìn đâu cũng chỉ thấy cá. Tôi thích nhìn cảnh cá nhẩy trong cảnh hoàng hôn trên mặt hồ mới khi đi con nước. Thật bình yên và thanh thản.

Không biết có phải do tôi “nội” quá hay vì muốn gặp tôi mà nhưng ngày đầu năm đầu tiên vừa qua, nhu cầu “phái đoàn” từ Sydney, không “quản ngại” đến xa xôi tróc tróc, đã kéo nhau đến thăm. Đây là những món quà đầu năm quý giá nhất và có ý nghĩa nhất đối với tôi. Cho tôi nay, mới lần ra ngõ gặp hàng xóm, tôi vẫn thấy mình có một lý do để “ngồi cao đầu lên” như ai vì cũng để bạn bè xa gần chia sẻ với tôi. Tôi phải ngạc nhiên đầu lên là vì cách đây không lâu, mới lần ra khỏi nhà, tôi chỉ phải cúi đầu mà đi chứ không dám nhìn ánh mắt mà tôi nghĩ là họ soi mói của dân trong xóm, bởi vì báo chí đưa ra phần lớn tin 9 về “trung tâm” trong vòng hơn một tháng báo chí sát phát giác mà trong đó có đến 6 vụ liên quan đến những người mang những hình thức thông như Nguyễn, Lê, Trần v.v.

Dân chúng trong cái xóm như và yên tĩnh của tôi hơn so không bao giờ quên được hình ảnh của nguyên một chiếc xe buýt đầy người và ghế ngồi trên con đường như để rồi đi xuống trung tâm nhà tôi ngay buổi sáng ngày đầu năm đầu tiên vừa qua. Phải khen và cảm ơn anh tài xế bạn tôi. Như anh mà tôi đã có thể gặp lại một nhu cầu thân quen trong cùng một lúc và có được một ngày đầy ắp tình người và một niềm mà có một đèn giũa ban ngày cũng khó tìm được một người để nói chuyện.

Tôi chưa nhất vừa qua, nhu cầu cảm xúc vui buồn lớn lớn đã trào dâng trong tôi khi xem cuốn phim tài liệu “Once upon a time in Cabramatta” được trình chiếu trên đài SBS. Vui vì được nhìn

thầy như hình ảnh sinh hoạt của nó để xem là thế đồ tôi nên có ảnh với Viêt nam tôi Úc. Buồn vì phải theo dõi tôi như công nhân để dạy nó có mặt ảnh nhà gia đình tôi nên.

Xa quê hàng ngày, để có sự gần nhau, nói cùng một tiếng nói, ăn cùng một thức ăn, chia sẻ cùng một tâm tình của người xa xứ...đây là điều mà ai cũng mong muốn. Nhưng bên cạnh niềm vui này là bao nhiêu nỗi buồn phiền khác nhau do cuộc sống trong các cộng đồng người Việt có thể mang lại. Tôi hiểu để có thể sao, để tránh những hậu quả xã hội và nhất là vì tương lai của con cái, người người đành phải hy sinh niềm vui để có sự vui vẻ người để họ có thể đi làm nghỉ ngơi một nơi xa lạ.

Đó là một mất mát lớn. Tôi hoàn toàn chia sẻ sự mất mát này. Cũng may, thời buổi này, nhờ các phương tiện giao thông và nhất là kỹ thuật truyền thông “số” (digital), gặp nhau không phải là điều bất khả thi nữa. Chắc hẳn cảm thấy thoải mái, bớt vài cái là đã có thể nghe được tiếng nói của người xa. Cái xấu vẫn minh này, lái xe 2,3 tiếng để gặp họ để đi câu còn được, huống chi là đi gặp những người thân và bạn bè. Thành ra, tôi “thâm sâu cùng cốc” mà tôi vẫn có thể tiếp tục gặp gỡ với bạn bè và người thân bằng rất nhiều cách. Tôi vẫn xem các quan hệ này là điều quan trọng cho cuộc sống. Càng tiến về “bóng tối” của cuộc đời, tôi lại càng thấy nhu cầu phải duy trì hay thiết lập những quan hệ lành mạnh với mọi người.

Mới đây, Bronnie Ware, một nhà tâm lý học người Úc chuyên chăm sóc những bệnh nhân vào giai đoạn cuối, đã ghi lại những điều mà họ muốn có trong một cuốn sách có tựa đề “The top five regrets of the dying” (5 điều hối tiếc lớn nhất của những người sắp qua đời). Một trong những điều hối tiếc này là “không có đủ can đảm để sống cho mình thay vì sống theo ý của người khác”. Những quan trọng không kém đó là hối tiếc vì đã không giữ được “liên lạc với bạn bè”. Theo tác giả, người người không thể biết được giá trị của tình bạn cũ cho tới khi họ tuột khỏi tay và người khi không còn kịp tìm lại bạn cũ nữa. Để sống bình bình, ai cũng có lúc bẽ bẽ bạn. Đến cuối đời, ai cũng nhận ra rằng chỉ có bạn bè và người thân là quan trọng.

Tôi không có người “Bè Bùn Gợn Xa” như nhà văn, ký giả Lô rằng Phan Lạc Phúc. Tôi cũng chưa tham gia các văn đàn lâu đời có thể viết về “Bùn văn, một thuở” như nhà văn Nguyễn Mạnh Giác có thể quen biết để “Viết về bè bạn” như tác giả Bùi Ngọc Tấn của “Chuyến kỳ năm 2000”.

Bạn thân của tôi và “bè bạn” của tôi đa số là những người vô danh. Có những người bạn chí cốt quen nhau từ lúc còn học quèn trong những làng quê. Có những người bạn chỉ mới quen trong thời gian gần đây. Có những người bạn tri kỷ và có vô số những người bạn chỉ gặp gỡ trong một lần đi câu. Có những người bạn để tôi chỉ huy, có cùng một sở thích mà cũng có vô số những người bạn họ gặp nhau là cãi nhau inh ỏi...Và tôi, dù thân quen hay xa cách, dù hợp khẩu hay khác khẩu, người bạn nào cũng làm cho tôi thêm phong phú hơn mà thôi.

Lúc nhỏ, cha mẹ và thầy cô dạy dỗ nên một người “chẩn bần mà chí”. Cha mẹ tôi hẳn phải buồn lòng không ít vì bên cạnh những đứa bạn “phá xóm phá làng”, tôi có rất nhiều bạn chăn trâu chuyên rồi tôi trốn học. Với những người bạn này thì câu nói “học thầy không tày học bạn” xem ra đã đúng một cách rất chính xác. Tôi học tập rất ít, mà học được những người bạn chăn trâu thì nhiều. Ngoài những kinh nghiệm sống, cách ứng xử khôn ngoan, những bài học

“cách trí”, tôi còn h硌 c đ硌 c 硌 nh硌 ng ng硌 硌 i b硌 n ch硌n tr硌u nh硌 ng đ硌 u r硌 t c硌 b硌 n v硌 gi硌o đ硌 c gi硌 i t硌nh đ硌 y đ硌 y trong thiên nhiên.

Tôi cũng đ硌 硌 c cái may m硌 n ti硌p xúc và k硌 t thân v硌 i r硌 t nhi硌 u b硌 n b硌 “b硌n l硌 硌 ng”. Cái xóm gi硌o nh硌 c硌a tôi có 硌c “bi硌 t ph硌i” r硌 t cao. Lúc tôi còn nh硌, đ硌n “có đ硌 o” c硌 nh硌n ng硌 硌 i “ng硌 硌 i” nh硌 “v硌 đ硌 o” và ng硌n c硌m không cho lủ tr硌 chúng tôi giao du v硌 i nh硌 ng đ硌a tr硌 “ng硌 硌 i đ硌 o”, vì s硌 chúng tôi b硌 lung l硌 c “m硌 t đ硌 c tin” và ngay c硌 “m硌 t đ硌 y” n硌a.

V硌 tình b硌 n, nhi硌 u ng硌 硌 i v硌 n trích câu nói: “B硌 n h硌y nói cho tôi bi硌 t b硌 n ch硌 i v硌 i ai, tôi s硌 nói cho b硌 n bi硌 t b硌 n là ai”. Dĩ nhiên, “ng硌 u t硌 m ng硌 u, m硌 t硌 m m硌”. T硌 nhiên ai cũng thích tìm đ硌 n nh硌 ng ng硌 硌 i gi硌 ng mình. Ai cũng mu硌 n g硌p g硌 nh硌 ng ng硌 硌 i có cùng s硌 thích, cái nh硌n v硌 cu硌 c s硌 ng, quan đ硌 m và nh硌 t là chính ki硌 n. K硌 th硌 c, m硌 t tình b硌 n đ硌ch th硌 c có khi đòi h硌 i con ng硌 硌 i ph硌 i v硌 硌 t qua và đ硌n nh硌 n nh硌 ng khác bi硌 t c硌a nhau, nh硌 đ硌 m硌 i có th硌 chia s硌 và làm gi硌u cho nhau.

Trong tình b硌 n, ng硌 硌 i ta cũng th硌 硌 ng 硌 ng x硌 theo nguyên t硌 c “k硌 thù c硌a k硌 thù ta là b硌 n c硌a ta”. X硌 s硌 nh硌 th硌 là gia tăng tình th硌 n c硌 c b硌, đ硌 u 硌c phe ph硌i cũng nh硌 ch硌 i b硌 vai trò trung gian và hòa gi硌 i th硌 硌 ng r硌 t c硌 n thi硌 t cho các quan h硌 gi硌 a ng硌 硌 i v硌 i ng硌 硌 i. Dĩ nhiên, trong cu硌 c s硌 ng, có ai mà không có k硌 thù. Có đ硌 硌 c th硌 硌 ng m硌 n bao nhiêu thì cũng không tránh kh硌 i nh硌 ng k硌 ghen ghét. Nh硌 ng s硌 ng mà nh硌n đ硌u cũng th硌 y “thù đ硌 ch” hay c硌 ph硌 i b硌 n tâm phân bi硌 t “ b硌 n thù” thì ch硌 c ch硌 n không th硌 nào có đ硌 硌 c cái tâm an bình. Tôi luôn ng硌 硌 ng m硌 Đ硌 c Đ硌 t Đ硌i L硌 t Ma, nhà lãnh đ硌 o tình th硌 n c硌a Tây T硌 ng. Ng硌i luôn nh硌n m硌 i ng硌 硌 i b硌 ng ánh m硌 t c硌a c硌m thông. V硌 i Ng硌i, t硌 t c硌 nh硌 ng nhà đ硌 c tài, ngay c硌 nh硌 ng ng硌 硌 i đ硌ng đ硌y đ硌a đ硌n t硌 c và qu硌 h硌 硌 ng c硌a Ng硌i, Ng硌i đ硌 u xem h硌 nh硌 nh硌 ng “n硌 n nh硌n” c硌 n đ硌 硌 c gi硌 i thoát và th硌 硌 ng yêu h硌 n là thù ghét.

Nh硌 ng ngày đ硌 u năm, cùng v硌 i vô s硌 nh硌 ng quy硌 t tâm mà năm nào tôi cũng mu硌 n l硌p l硌 i, tôi th硌 y tr硌 硌 c h硌 t c硌 n ph硌 i tr硌u đ硌 i tâm tình c硌m thông đ硌 i v硌 i m硌 i ng硌 硌 i, b硌 i vì tôi bi硌 t r硌 ng tôi s硌 ch硌 ng bao gi硌 có đ硌 硌 c cái tâm an bình n硌 u tôi v硌 n còn c硌 u mang c硌 u h硌 n trong lòng.

S硌 hi硌 n đ硌 n c硌a b硌 n b硌 và ng硌 硌 i thân trong nh硌 ng ngày đ硌 u năm v硌 a qua mang l硌 i cho tôi m硌 t ni硌 m vui l硌 n và cũng nh硌 c nh硌 tôi đ硌 u đ硌: tôi không th硌 s硌 ng an bình n硌 u không xây đ硌 ng nh硌 ng quan h硌 h硌i hòa v硌 i m硌 i ng硌 硌 i. Dù có mu硌 n s硌 ng 硌 n đ硌 t đ硌 n đ硌u, tôi cũng v硌 n không th硌 c硌 t đ硌 t liên h硌 v硌 i ng硌 硌 i khác. Qu硌 th硌 c, “không ai là mọt hòn đ硌 o”.

Cách đ硌y 3 th硌 k硌 r硌 硌 i, khi linh m硌 c, thi sĩ và lu硌 t s硌 John Donne ng硌 硌 i Anh vi硌 t: “Không ai là mọt hòn đ硌 o”, thì đ硌 o v硌 n còn b硌 xem là mọt ph硌 n đ硌 t hoàn toàn b硌 c硌 l硌p v硌 i th硌 gi硌 i. Cách đ硌y không lâu, m硌 t khoa h硌 c gia đ硌 t ch硌n đ硌 n m硌 t hòn đ硌 o còn tr硌nh nguyên n硌 m trong Thái b硌nh đ硌 硌 ng. Hòn đ硌 o này n硌 m cách m硌 t hòn đ硌 o g硌 n nh硌 t và có ng硌 硌 i 硌 kho硌 ng 500 cây s硌 và cách đ硌 t li硌 n kho硌 ng 5000 cây s硌. Nhà khoa h硌 c ng硌 c nhiên vô cùng b硌 i vì trên bãi bi硌 n c硌a hòn đ硌 o t硌 硌 ng ch硌a có m硌 t v硌 t tích nào c硌a v硌n minh nh硌n l硌 i ch硌 m t硌 i, ông l硌 i th硌 y có nhi硌 u v硌 chai và các túi ni lông.

Ngày nay, h硌 n c硌 th硌 i c硌a John Donne, v硌 i s硌 phát tri硌 n c硌a các ph硌 硌 ng ti硌 n giao thông và truy硌 n thông, có l硌 ch硌 ng còn hòn đ硌 o nào là ch硌a có ng硌 硌 i đ硌 t ch硌n t硌 i n硌a. Hình 硌 nh 硌 y giúp chúng ta hi硌 u đ硌 硌 c câu h硌 i th硌 i danh c硌a John Donne “không ai là mọt hòn đ硌 o”. Ngày nay, dù

Không ai là mọt hồn đồ

Tác Giả: Chu Thäp

Chúa Nhật, 15 Tháng 1 Năm 2012 09:24

dân số thế giới đã vượt qua 7 tỷ người, không còn có người nào trên mặt đất này còn bỏ xem là đáng chú ý với giới trẻ hiện nay. Không cách này thì cách khác, mọi người đều liên hệ với nhau và mọi người đều liên hệ với mọi người. Như một viên đá cuội ném vào đại dương, cách hành xử thiếu trách nhiệm một mọt xôn xao nào đó trên mặt đất cũng đều tạo ra một âm vang nào đó đối với những nơi khác. Người còi, một nghĩa cử, dù được làm trong âm thầm, cũng vẫn như những đóa hoa khác. Tất cả chúng ta đều là công dân của một cộng đồng rộng lớn là nhân loại. Trách nhiệm liên đới ấy luôn mãi gắn tôi xem niềm vui của người khác cũng là của mình và nếu khi của bất cứ một ai đó, dù xa lạ đến đâu, cũng phải là niềm hạnh phúc của riêng tôi.